

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **R. M.**, zastoupeného JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 4, Kaplanova 2055/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2019, č. j. 2 A 32/2019 – 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému advokátovi žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4.114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 1. 5. 2019 (č. j. KRPA-173338-12/ČJ-2019-000022; dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodla na základě § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „cizinecký zákon“), o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, s dobou trvání zajištění v délce 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 16. 6. 2019, č. j. 2 A 32/2019 – 39 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl.

[2] Podstata žalobní argumentace spočívala v námitce nesprávného a nepřezkoumatelného vyhodnocení možnosti uplatnění zvláštních opatření dle § 123b a § 123c cizineckého zákona.

Žalobce namítal, že žalovaná založila nedůvěru v jeho osobu na skutečnosti, že nevycestoval z území ČR po době stanovené mu pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění, aniž by přihlédla k jeho konkrétní situaci. Namítal, že nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech skupin cizinců pouze z důvodu, že se nacházeli na území ČR po uplynutí doby k vycestování, v souvislosti s čímž odkázal na „*rozsudek* [zdejšího soudu] č. j. 5 Azs 20/2016 ze dne 28. 2. 2016“. Vzhledem k okolnostem případu dále žalobce označil omezení jeho osobní svobody zajištěním za zbytečně extenzivní opatření.

[3] Při svém rozhodování vyšel městský soud z následujících skutečností vyplývajících z obsahu správního spisu: Dne 1. 5. 2019 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR na adrese Praha 4, U plynárny 64. Vzhledem k tomu, že nepředložil cestovní doklad, byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce prochází evidencí ENO s platností od 25. 3. 2019. Městský soud dále poukázal na to, že dne 25. 3. 2019 nabylo právní moci rozhodnutí, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana, přičemž mu téhož dne byla prodloužena platnost karty žadatele o azyl do 9. 4. 2019 z důvodu možnosti podání žaloby proti rozhodnutí o neudělení azylu, kterou však žalobce nepodal. Žalobce tedy měl k vycestování lhůtu do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o azylu, která byla shodná s lhůtou, kterou mu k vycestování stanovilo rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 20. 5. 2018 (pozn. správně ze dne 27. 5. 2018, č. j. CPR-8302-18/ČJ-2018-931200-SV; dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“), které nabylo právní moci dne 14. 9. 2018. Žalobce tak od 25. 4. 2019 pobýval na území ČR v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění. Dne 1. 5. 2019 potom žalovaná vydala napadené rozhodnutí z důvodu nevycestování žalobce z území ČR v době stanovené citovaným rozhodnutím.

[4] Na základě uvedených skutečností přistoupil městský soud k posouzení žaloby. Uvedl, že zajištění představuje zásah do osobní svobody, který lze provést pouze v souladu se zákony, Ústavou ČR, Listinou základních práv a svobod, stejně jako Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) cizineckého zákona přitom dle městského soudu vyžaduje pro zajištění cizince kumulativní splnění tří podmínek. Zdůraznil, že první z nich, tj. že bylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce, jmenovaný v žalobě nezpochybnil, a její naplnění dokládá rovněž obsah správního spisu. Městský soud dále poznamenal, že žalobce nevycestoval z území ČR v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, čímž naplnil druhou z podmínek pro své zajištění. Za spornou mezi stranami proto označil toliko poslední z nich, tj. otázku, zda žalovaná náležitě zvažila, jestli v případě žalobce nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování (dále též jen „zvláštní opatření“).

[5] V tomto bodě městský soud nejprve zmínil 3 druhy zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 cizineckého zákona, přičemž poukázal na to, že žalovaná se možností jejich uplatnění zabývala na str. 5-7 napadeného rozhodnutí. Žalovaná zohlednila, že žalobce na území ČR v danou dobu neměl žádný povolený pobyt a současně na jím uvedené adrese není přihlášen k pobytu. Nelze proto předpokládat, že by plnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly (první z možných zvláštních opatření). Druhé opatření dle § 123b odst. 1 cizineckého zákona žalovaná vypořádala konstatováním, že složení finančních záruky (kauce) není v posuzovaném případě možné, neboť žalobce sám v protokolu o podání vysvětlení ze dne 1. 5. 2019, č. j. KRPA-173338-10/ČJ-2019-000022 (dále též „Protokol“), uvedl, že v současné době nemá finanční hotovost pro vycestování a nemá tedy prostředky ani pro složení kauce. Z hlediska možného uložení posledního ze zvláštních opatření žalovaná dále poznamenala, že žalobce

pokračování

neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii ve stanovené době. Žalovaná měla za to, že není zcela zřejmé, zda žalobce chce skutečně vycestovat z území ČR, a to na základě toho, že již v minulosti nevycestoval a mařil výkon správního rozhodnutí.

[6] Zmíněné posouzení možnosti uložení zvláštních opatření ze strany žalované označil městský soud za dostatečné a srozumitelné, zohledňující individuální okolnosti žalobce, který svým minulým jednáním oslabil svoji důvěryhodnost, čímž vzbudil pochybnost, že se podvolí dalším povinnostem stanoveným správním orgánem. Bylo proto zjevné, že neposkytoval dostatečnou záruku umožňující uplatnění zvláštního opatření za účelem vycestování. V této souvislosti městský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, z něhož vyplývá, že možnost aplikace zvláštního opatření a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na typovém důvodu zajištění, přičemž v případě důvodu dle § 124 odst. 1 písm. c) cizineckého zákona bude volba zajištění pravidlem, avšak i zde je nutno zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU. Podle názoru městského soudu se žalovaná s ohledem na citované usnesení zdejšího soudu zabývala v napadeném rozhodnutí individuálními okolnostmi případu dostatečně, jestliže s ohledem na nedostatek finančních prostředků u žalobce vyloučila možnost aplikace zvláštního opatření formou finanční záruky. Variantu zdržování se na určité adrese a hlášení se policii potom nezvolila z důvodu zkušenosti s předešlým jednáním žalobce, kdy se opakovaně dopouštěl protiprávního jednání a nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, a také proto, že správnímu orgánu nesdělil stálou adresu. V souhrnu uvedeného městský soud aproboval závěr žalované, že s ohledem na jednání žalobce by nebyla mírnější donucovací opatření účinná. Podanou žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

[7] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Podstatu jeho argumentace přitom opětovně představovalo tvrzení o nesprávném vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření dle § 123b a § 123c cizineckého zákona. Stěžovatel zde nejprve odcitoval odstavec 17 napadeného rozsudku, v němž městský soud vypořádal totožný žalobní bod. Následně namítl, že závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření pro jeho chování, *„spočívající ve striktním odkazu na nedodržení lhůty k vycestování a setrvání na území České republiky i po uplynutí doby k vycestování stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění“*, považuje za obdobně nepřijatelný jako hodnocení žalované, a to zejména proto, že městský soud nezhodnotil zjevně nižší míru intenzity nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož se stěžovatel dopustil. Při vypořádání otázky zvláštních opatření nebylo dle jeho názoru možné nezohlednit, že se na území ČR po vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění nacházel krátkou dobu a *„nevycestoval pouze pro nedostatek finančních prostředků a zanedbání snahy o vyřízení si potřebných dokladů“*.

[8] Stěžovatel dále zdůraznil, že nezpochybňuje svůj nelegální pobyt, avšak nebylo možné zavrhnout alternativní opatření vůči zajištění, které je nezvratným zásahem do jeho osobní svobody, jestliže v jeho případě nelze hovořit o jakémkoliv dlouhodobém či soustavném nerespektování správního vyhoštění. Naopak se jednalo o *„zjevně krátkodobou neschopnost stěžovatele vycestovat [...] doprovázenou lebkomyšlností při promýšlení eventuálních následků jeho jednání“*. Stěžovatel rovněž zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do cizineckého zákona byla nutnost implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“), k níž byly členské státy povinny

přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Po tomto datu je nutné odpovídající národní úpravu vykládat v souladu se smyslem, cíli a požadavky citované směrnice. V této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57. Z odkazované judikatury vyplývá požadavek omezení používání předběžné vazby a jeho spojení se zásadou přiměřenosti. Zajištění je namístě až tehdy, pokud méně závažná donucovací opatření nejsou dostatečně účinná. Realizace vyhoštění tedy musí být prováděna prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření. Pouze v případě, kdy může být výkon rozhodnutí o vyhoštění s ohledem na posouzení každé konkrétní situace ohrožen jednáním dotčené osoby, může být cizinec zbaven svobody zajištěním. Dle citované judikatury je tedy smyslem institutu zvláštních opatření snaha o minimalizaci omezování osobní svobody skrze stanovení povinnosti správního orgánu uvážit o možnosti uplatnění mírnějších opatření před přistoupením k zajištění cizince.

[9] V návaznosti na uvedené stěžovatel namítl, že nelze připustit jakkoliv paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců. Připomněl, že Nejvyšší správní soud „*vým rozsudkem č. j. 5 Azs 20/2016 ze dne 28. 2. 2106*“ (pozn. stěžovatel patrně míní rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 48, či jemu předcházející usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38) výslovně odmítl praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec nevycestoval z území ČR po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor s návratovou směrnicí. Podle názoru stěžovatele právě u něj nebylo nutné dospět k závěru, že zajištění není možné nahradit uložení zvláštního opatření, a to pro nižší intenzitu jeho protiprávního jednání. Jestliže k němu však žalovaná i městský soud přistoupily jako k osobě, u níž není možné uvažovat o náhradním opatření dle § 123b cizineckého zákona, nemohou jejich rozhodnutí obstát. Stěžovatel proto navrhl zrušit napadený rozsudek v rozsahu výroku I, stejně jakož i jemu předcházející napadené rozhodnutí, a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

[10] Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti úvodem podotýká, že stěžovatel v ní zásadně pouze opakuje již dříve uplatněné žalobní námitky. Za ještě podstatnější však zdejší soud považuje skutečnost, že se stížnostní námitky ve své podstatě míjí jak s odůvodněním napadeného rozsudku, tak i napadeného rozhodnutí, respektive obsahem spisového materiálu, z něhož obě rozhodnutí shodně vycházejí. Stěžovatel namítá, že závěr městského soudu o nemožnosti uplatnění zvláštních opatření dle § 123b cizineckého zákona pro jeho chování spočíval ve „*striktním odkazu na nedodržení lhůty ke vycestování a setrvání na území České republiky i po uplynutí doby ke vycestování stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění*“. Zdejší soud k tomu uvádí, že s ohledem na skutečnost, že stěžovatel byl zajištěn z důvodu dle § 124 odst. 1 písm. c) cizineckého zákona, tedy proto, že „*nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění*“, představovala jím zmíněná skutečnost přirozeně výchozí bod úvah žalované, a v návaznosti i městského soudu, ohledně nutnosti zajištění stěžovatele, respektive možného uplatnění zvláštních opatření. Není však pravdou, že by závěr žalované o vyloučení možnosti jejich využití stál „*striktně*“ na tomto argumentu, právě naopak.

pokračování

[14] Za zcela jednoznačnou, lze považovat situaci ve vztahu k alternativě složení finanční záruky dle § 123b odst. 1 písm. b) cizineckého zákona, k níž žalovaná na str. 6 napadeného rozhodnutí poznamenala, že stěžovatel složení finanční záruky nenabídl, respektive ji do doby zajištění nesložil, přičemž současně hodnověrně neprokázal, že by potřebnou hotovostí disponoval. Uvedené plně koresponduje rekapitulaci obsahu protokolu o podání vysvětlení stěžovatelem (viz především str. 3 napadeného rozhodnutí), kde jmenovaný kromě jiného uvedl, že peníze, které si bez povolení vydělá na stavbách, mu stačí na ubytování a jídlo. Peníze na kauci nemá (viz závěr str. 3 Protokolu). Městský soud proto nepochybil, a proboval-li dílčí závěr žalované ohledně nemožnosti využití institutu finanční záruky.

[15] V případě varianty opatření v podobě povinnosti oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, oznamovat každou jeho změnu policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem pobytové kontroly [§ 123b odst. 1 písm. a) cizineckého zákona], pak žalovaná zohlednila nejen to, že stěžovatel nemá v ČR žádný povolený pobyt a na jím uváděné adrese není k pobytu přihlášen. Přihlédla rovněž k tomu, že neměl žádnou snahu svůj pobyt legalizovat, ani zájem vycestovat a své jednání omlouvá pouze nedostatkem peněz a tím, že by na Ukrajině byl sám. Svůj závěr, že se bude vyhýbat správnímu orgánu, dále žalovaná založila na povědomí stěžovatele o neoprávněnosti jeho pobytu v ČR, o porušení českých zákonů a o skutečnosti, že mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Z hlediska absence snahy vycestovat poukázala žalovaná na to, že stěžovatel nespolupracoval s vlastním zastupitelským úřadem za účelem vyřešení absence cestovního dokladu (viz str. 6-7 napadeného rozhodnutí). Závěry žalované mají i v tomto bodě plnou oporu ve spisovém materiálu, a to především Protokolu. Rezignoval-li přitom stěžovatel, jak sám výslovně přiznal, na obstarání cestovního dokladu, respektive deklaroval-li v rámci podání vysvětlení svůj nezájem vycestovat z území, nelze nyní přisvědčit jeho tvrzení, že nevycestoval „*pouze pro nedostatek finančních prostředků*“. Jeho přístup rovněž nelze označit toliko za „*zanedbání snahy o vyřízení si potřebných dokladů*“, „*krátkodobou neschopnost vycestovat*“, či za „*lehkomyslnost při promýšlení eventuálních důsledků*“, ale ve shodě se žalovanou jej Nejvyšší správní soud hodnotí jako absenci snahy vycestovat. Pro úplnost lze ohledně nedůvodnosti těchto námitek poukázat opět na slova samotného stěžovatele, dle nichž nečekal, že jej hned někdo chytne (viz str. 2 Protokolu). Rovněž v tomto bodě proto postupoval městský soud správně, jestliže potvrdil závěry žalované o nevyužitelnosti zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) cizineckého zákona.

[16] Jestliže městský soud potvrdil taktéž závěry žalované, učiněné v kontextu posledního zvláštního opatření dle písmene c) téhož ustanovení (povinnost cizince osobně se hlásit policii v době jí stanovené), je zřejmé, že žalovaná vyloučila možnost využití daného institutu v návaznosti na jí dříve vyslovené poznatky k chování stěžovatele – opakované protiprávní jednání, vědomé nerespektování správního vyhoštění, neoznámení místa jeho pobytu správnímu orgánu. Tedy shledala, že stěžovatel neskýtá záruky, že bude podmínky daného opatření respektovat. I zde proto městský soud nepochybil, akceptoval-li závěry žalované.

[17] S ohledem na shora řečené je zřejmé, že kasační námitka, dle níž závěr městského soudu o nemožnosti uložení zvláštních opatření pro chování stěžovatele spočíval „*ve striktním odkazu na nedodržení lhůty k vycestování a setrvání na území České republiky i po uplynutí doby k vycestování stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění*“, je nedůvodná. Je tomu tak proto, že žalovaná, jejíž závěry městský soud aproboval, zcela zjevně ve shodě se závěry usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38 zohlednila *individuální okolnosti projednávaného případu*, přičemž lze zdůraznit, že podstatná část jejich závěrů vychází z vlastních slov stěžovatele při podávání vysvětlení (viz Protokol). Její rozhodnutí tedy nelze označit za paušalizující.

[18] Za nepřiléhavou je třeba dále označit rovněž stížnostní námitku, dle které městský soud nezhodnotil nižší míru intenzity nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož se stěžovatel dopustil, tj. že na území pobýval po datu vykonatelnosti daného rozhodnutí pouze krátkou dobu. Za situace, kdy stěžovatel nemohl pro nedostatek finančních prostředků složit kauci, respektive pro své předešlé jednání neskýtal záruku plnění zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) a c) cizineckého zákona (viz výše), přičemž současně *vědomě* mařil uložené správní vyhoštění, byl totiž zjevně naplněn předpoklad pro zajištění stěžovatele, kterého se sám ve své kasační stížnosti při odkazu na judikaturu zdejšího soudu dovolával, a to ohrožení výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění jednáním „*dotčené osoby*“ (zde stěžovatele; viz rozsudek č. j. 1 As 132/2011 – 51). Skutečnost, že stěžovatel pobýval na území v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění pouze relativně krátkou dobu, proto není způsobitelná na správnosti závěrů napadeného rozhodnutí, a tedy i napadeného rozsudku, nic změnit. Nejvyšší správní soud považuje pro úplnost za vhodné k argumentaci stěžovatele poukázat na skutečnost, že žalovaná neopomněla zdůraznit ani to, že jmenovaný na policii nepřišel sám, ale jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn až při kontrole Policií ČR (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). Opětovně lze k této otázce ostatně připomenout též slova samotného stěžovatele, že nečekal, že jej hned někdo chytne (viz str. 2 Protokolu). I tato kasační námitka je proto nedůvodná.

[19] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalovaná realizovala obligatorní úvahu ohledně možnosti uplatnění zvláštních opatření dle § 123b cizineckého zákona, přičemž vyloučení jejich využití nezaložila toliko na skutečnosti, že stěžovatel nevycestoval z území ČR po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž zohlednila jednotlivé konkrétní okolnosti jeho případu. Své úvahy přitom v napadeném rozhodnutí srozumitelně vyložila. Městský soud proto nepochybil, jestliže v souhrnu všech shora vyložených skutečností přisvědčil žalované, že s ohledem na jednání stěžovatele by mírnější donucovací opatření nebyla účinná.

[20] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[21] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[22] Stěžovateli byl usnesením městského soudu ze dne 14. 5. 2019, č. j. 2 A 32/2019 – 18, ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa. Hotové výdaje a odměnu za zastupování tudíž hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 3.100 Kč za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 3.400 Kč. Tuto částku soud zvýšil podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 714 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce jako plátce povinen odvést. Částka v celkové výši 4.114 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady zastoupení stěžovatele nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné
(§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 30. března 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu